

Men sigtet med det er erstatningsmæssigt at sidestille lægemiddelskader med behandlingskader. Det har især vist sig nødvendigt oven på blødererstatningssagen. Reglerne for produktansvar har vist sig at være utilstrækkelige i forbindelse med lægemiddelskader, og derfor har der i lang tid været ført frugtesløse forhandlinger mellem Sundhedsministeriet og medicinalindustrien om en frivillig forsikringsordning.

Da disse forhandlinger ikke blev til noget, og da det strider imod det meget omtalte EF-direktiv ved lov at forpligte medicinalindustrien til at betale for en forsikringsordning, har det været nødvendigt at udforme lovforslaget om en statslig forsikringsordning.

Som forsikringsordningen er udformet i forslaget, kommer den til at være udgiftsneutral for staten, fordi den finansieres gennem en ubetydelig reduktion af medicintilskuddene. Medicinalindustrien bliver dog ikke holdt ansvarsløs, idet lovforslaget siger, at Sundhedsministeriet kan inddrive erstatning, altså gøre regres efter loven om produktansvar.

Det Radikale Venstre kan, ligesom vi gjorde sidste gang, støtte lovforslaget.

(Kort bemærkning).

Ester Larsen (V):

Det skal alene være en stiltfærdig kommentar til fru Vibeke Peschardts bemærkninger om, at det tog et halvt år at producere dette lovforslag. Blødersagen blev afgjort i november 1994, og lovforslaget blev fremsat den 17. maj i sidste samling. Jeg håber ikke, det er udtryk for produktiviteten i Sundhedsministeriet, at man skal have så lang tid til et sådant lovforslag.

Jan Kørpe Christensen (FP):

Ligesom da vi inden sommerferien behandlede forslaget sidste gang, skal Fremskridtspartiet naturligvis gøre klart, at vi mener, vi i dette samfund har en forpligtelse til at sætte patienten i centrum – forstået på den måde, at vi må gøre det bedst mulige for at beskytte borgerne imod de ting, der kan ske i sundhedsvæsenet.

Vi er som sagt enige i, at der skal være denne beskyttelse. Jeg vil godt sige endnu en gang – og det er også et svar til hr. Jørn Jespersen, som jeg ikke svarede sidste gang, fordi jeg lige så godt kunne tage det med nu – at jeg vil opfordre til, at man endnu en gang prøver at tage fat i Medif, fordi det er dér, problemet er. Mefa har jo accepteret at lave en frivillig ordning, og derfor synes jeg, at man skulle prøve én gang til.

Jeg har den holdning, at man aldrig skal give op. Uanset hvad det drejer sig om, skal man kæmpe til det sidste for de holdninger, man har. Og da jeg ved, at sundhedsministeren har den holdning, at det er bedst med en frivillig ordning, synes jeg, der herfra skal lyde endnu en opfordring til at prøve at sætte sig sammen og tale fornuftigt med de producenter.

Jeg kan godt se, at vi kan komme i den situation, som hr. Jørn Jespersen siger, at det ikke lykkes, heller ikke denne gang. Så mener jeg, at vi naturligvis må finde så god en løsning som overhovedet muligt, hvor et bredt flertal kan blive enige om, hvordan vi beskytter borgerne.

Jeg vil ikke lægge mig 100 pct. fast på, hvordan den model skal være, men bare sige, at principielt er vi enige i det, der ligger i dette forslag.

Men jeg ved godt, at det med tvang, det er typisk Enhedslistens grundholdning. Så skal det bare tvinges igennem. Uanset om det drejer sig om det her forslag eller andre forslag for den sags skyld, er ordet tvang faktisk noget, som Enhedslisten ofte bruger. Hvis man ikke kan få private til at makke ret, skal man nok sætte dem på plads med tvang.

Det er ikke noget, vi billiger i Fremskridtspartiet. Vi ønsker tværtimod at åbne for en forhandling, og vi åbner ikke for en forhandling ved på forhånd at sige: Hvis I ikke gør, som vi vil, bliver det gennemført ved tvang. Jeg vil sige til hr. Bruno Jerup, at det ikke er den måde, man forhandler på.

Under udvalgsbehandlingen af dette forslag vil vi godt kigge på bagatelgrænsen, som også andre ordførere har været inde på. Vi mener absolut, der er grund til at prøve at se på den, for vi mener ikke, den står i relation til andre erstatninger. Også maksimumsgrænsen vil vi kigge på under udvalgsbehandlingen. Vi mener, at den bør højere op.

Jeg vil blot til sidst sige til hr. Jørn Jespersen, at med hensyn til EU er det således, at vi er enige om, at man bør kigge på det her aspekt i EU-regi. Det er meget nødvendigt, at vi prøver på at se, hvordan det fungerer i andre EU-lande. Vi har set, hvordan det foregår i de nordiske lande, men vi må også have en nærmere drøftelse af, hvordan det fungerer i de øvrige EU-lande, og om vi måske kan kopiere noget af det, der sker dér. For jeg er ganske enig med hr. Jørn Jespersen i, at når det er regler, der kan bruges i de øvrige EU-lande, kan de selvfølgelig også bruges inden for dette lands grænser.